

ifølge den Betragtning, at det ikke ſkulde være noget letſindigt Skridt, man vilde foretage ſig. Det ſkulde være vel overveiet, det ſkulde bære Vidne om, at der var en dyb og inderlig Trang hos de Paagjældende til at benytte ſig af denne Lov, men Grundtanken var dernæſt den, at naar diſſe Betingeſer vare opfyldte, ſkulde det ogſaa dermed være beviſt, at denne Trang var tilſtede. Det forekommer mig imidlertid, at der ved de Ord, man har ſat i Spidsen for Lovforſlaget, er reiſt en Tvivl om, at denne Trang er beviſt derved, at Betingeſerne ere tilſtede. Naar et ſaa stort Antal Medlemmer, ſom Loven fordrer, henvender ſig til den høit-agtede Kirke- og Underviſningsminister, og ſiger: Nu have vi opfyldt de Betingeſer, ſom Loven foreſkriver, er det dog overladt til ham at afgjøre, om der har været eller er Trang tilſtede til Bevilgſe af det Anſøgte. Dette forekommer mig at være en ſaa urimelig Beſtemmeſe, at jeg ſynes, det maa affkræfte Enhverſomhelſt fra at gjøre de nødvendige Forberedeſer til at kunne benytte ſig af denne Lov, idet Vedkommende jo ikke, naar de have gjort diſſe Opoffreſer og opfyldt diſſe Betingeſer, have mindſte Sikkerhed for, at deres Andragende vil blive bevilget. Man ſiger, at denne Sikkerhed have de ikke alligevel, ſom den ærede Ordfører nylig ſagde, men jeg ſvarer dertil, at naar der ikke i ſelve Loven er givet Vedkommende en Pant, hvori han kan holde faſt og ſige: Paa Grund af, at der ingen Trang er til Vedkommendes Begjæring, nægter jeg den, naar der ikke er det Allermindſte i Loven, ſom giver Ministeren denne Ret, ſaa har jeg her det Haab, at han ſaa godt ſom i alle Tilfælde, naar Betingeſerne ere opfyldte, vil ſige Ja. Vil man nu ſige, at det vil han alligevel, ſaa ſiger jeg, at det er de ſorgelige Erfaringer, vi have gjort om den Mand og Stemning, ſom er tilſtede hos vor Geiſtlighed overfor den Frihed, ſom Loven giver, der gjøre mig betænkelig. Det vil nemlig være aldeles meningsløſt at ſige: Vi overlade til Ministeren at afgjøre, om der er Trang tilſtede; det kan han ikke ſidde her og afgjøre, men han maa ſelvfølgelig gaae den Vej, han ved alle lignende Leiligheder gaaer; han maa correſpondere med Biſkoppen for vedkommende Sted, denne igjen

med Provſten og denne med Sognepræſten, og det er deres Erklæring, ſom ville komme til at afgjøre, om der er Trang tilſtede. Det er derved, jeg har ſtore Betænkeligheder; thi de 6 Biſkopper have ved deres Fællesudtalelſe udtalt ſig ſaaledes, at Ingen af dem kan komme til at erklære, at der er Trang tilſtede, og hvad vedkommende Sognepræſt ſelv angaaer, da vilde det være for Meget at forlange, at han ſkulde afgive den Erklæring, at der i hans Sogn var Trang til at benytte ſig af denne Lov. Det er diſſe Betænkeligheder, ſom have medført, at jeg har ſtillet det foreliggende lille beſtedne Endringsforſlag. — Vi have gjort ſorgelige Erfaringer i ſaa Henſeende, ſom begrundede, hvad jeg her har udtalt. Det er kun ganſke ſaa Nar ſiden, at 16 Perſonerovre i Syſland, ſom havde løſt Sognebaand, puffedede at ſaae Tilladeſe af Biſkoppen til ifølge Anordningen af 2den October 1862 at benytte deres Sognekirke, men ſkjøndt der ikke ſtaaer et Ord i den nævnte kongelige Anordning om, at Biſkoppen ſkal afgjøre, hvorvidt der er Trang dertil, og ſkjøndt der heller ikke i Sognebaandsløſningsloven ſtaaer et Ord om, at kun, naar det er godtgjort, at Vedkommende føler Trang dertil, kan der løſes Sognebaand, tillod vedkommende Biſkop ſig dog, at nægte de 16 Perſoner, hvoraf 4 vare Familiefædre, at ſaae den Tilladeſe, ſom den kongelige Anordning hjemlede dem. Han anførte i den Henſeende følgende fire Grunde. For det Førſte vare de fleſte af de Vedkommende unge Folk, der godt kunde gaae de 2½ Mil til den Præſt, til hvem de havde løſt Sognebaand; for det Andet havde de to af dem Kjøretøier, og kunde alſaa kjøre for de Andre, for det Tredie boede ſaa ſaa af dem i det ene Sogn, at det vilde være upaſſende at holde egen Gudſtjeneste for dem i deres Sognekirke, og for det Fjerde var det uforſvarligt af dem, at de havde løſt Sognebaand, idet de nylig havde ſaaet en Præſt og dog kunde have givet ſig nogen Tid, inden de løſte Sognebaand. Det Betænkelige ved Sagen var imidlertid, at den daværende Kirke- og Underviſningsminister havde givet Biſkoppens Indſtilling Biſald og nægтет de Vedkommende den Ret, ſom tilkom dem efter den af mig nævnte